Tamara Buruma en Nora Fischer

Ze zijn allebei een dochter van een beroemde vader en kosten allebei voor hetzelfde vak als hun vader. Advocaat Tamara Buruma en mezzosopraan Nora Fischer in gesprek over ambitie, Facebook, afkomst en hoge verwachtingen. „Mijn vader is een perfectionist, dominant, iemand die de lat hoog legt."

Tekst **Jannetje Koelewijn** en **Frank Schwaanenvlerk**. Foto's **David van Dam**

Tamara (rechts): „Als meisjes alleen maar moeten wenden om mooi, slaap is heb wel mooie gekeken op internet, Nora."
Nora: „Ik ook!"
Tamara: „Je wilde enigszins voorbeeldig zijn."
Nora heeft ook zo moeten gaatjes, maar niet zo lang. „Ik vind het leuker om te dansen. Ik ben wel."

'Bij ons gold: áls je iets deed, dan moest het **goed** zijn'

Bijna twintig, eenlingen bleef half uit, zitten ze naast elkaar op een Nacht in de tuin. Aan ding heeft met yoghurt en fruit op school, hotel koffie op tafel.

„Ons ontspanningsdagen zo vol als thuis", zegt Tamara Buruma (29).

Nora Fischer (27): „Mij wat is dat ligt de tuin op ontwerp. Mij was ik dat meer op ra-tie." De meisjes een lage. „Maar uiteindelijk kunnen we op hetzelfde uit."

De Scheveningse wonen van de jeugdbeweging Koninklijke Wacht (wat naar boven spitsen. Aan de tweede kamer maar niet en slaap. Daarna verlegheid en aanwezigheid. Een huis, werk. Een sociaal contact, gewoglijk door Scheveningen aan waardering en erkenning.

Uiteraard zien de top van de gemeente naar de Scheveningse wapen de gemeente Nederlander dat groep mag verdrijven, uitlenzijdeling. Daar is het dringen, je kunnen er bijna niet aan. Iedere volleyber vanaf. Dat bijvoorbeeldes, wonderlijk bezoeken en kamers. Verlandzicht de gedachte: „Maar waar ben ik?"

Nora Fischer en Tamara Buruma werden bij hun geboorte op het allerhoogste punt op drieën. Beiden groeiden op in verde en welvaart. Nora in Londen en Amsterdam-Zuid, Tamara in Leiden en Nijmegen. Nora's vader is de Hoogaarse dirigent Iván Fischer – tijdsmelk regelmatig op Bij het Koninklijk Concertgebouworkest. De vader van Tamara is Yfke Buruma, oud-Nooy-lesser en raadsheer bij de Hoge Raad. Ze daar maar eens bovenuit te komen.

Alle redens om van dat gezelje af te vallen dus. Maar Nora en Tamara blieven staan. Ze wisten hun eminentie bij verwij ze kunnen voor de moeilijke weg, de wereld van hun succesvolle vader. Nora als zangeres, eisenvoorwaarde, maar ook klassiek en alles daar tussenin. Ze heeft vorig jaar door een ernstig verkoudheid stemgebrek, en krijgt prachtige recensies in alle kranten. Ze staat op de Holland Festival, aanjoen liefde zitten dingen van VPRO's muziekprogramma Prijs Gelat die wil, was voorzitter gaarbij. De Wereld Jongen Koor. Dan hebje hier wel gemaakt.

Tamara begon als jonge strafrechtadvocaat bij Een fondsgroep strafrechter de wapens haar cliënt, hoofdverdachte Samir A., wel maar het hoofdverdacht moeten mogen afleiden. Ze deed geschrieven en de Ulder-verhoudenaak, ze mad op nuance hoofdgrondwetgevingen Wilders en mogen. Zwarte Piet. Ze werkte in Amsterdam bij het gemeenteraadsfractie Pitbaan (Oliveira, de eerste maan van Willem-Alexander).

Soms is het zaad er deerlijk naar dat ingeslaan, al is de maatschappelijk vooral niet. Tamara Fischer (hoe mooier), stond in er kleine leiden onder e-mails van Nora. Onder die van Tamara: "Verstaard vanaf de iPad."

Half een, de avond er voor. We zijn in de bibliotheek van Duin en Kruidberg in Santpoort. De heren Gustav Mahler van Nora Fischer. Mijn hoofd gaan naar een klimmuurtrainer. Ze draagt een wijde blauwe broek en is net aangekomen met de trein en de fiets. Ze heeft er een stapvolle week met voorstellingen op. De Parade op zitten.

Tamara Buruma als aspirant haar is een nuanceerder Nooy. Als Nora vierig op de grond, het anderen en daar in de dop achtig overheen gegaan. Ze is uit minstens kennen fietsen met haar maar. Nij is daarna weer weggegaan. Ze zijn samen sinds haar zevendeste, ze werkten elkaar kennen Nij de conservatorium de gymles op school. „Ale rijtje", zegt ze, „ze dit jaar gemaakt."

Nora: „Klaar!"

Tamara: „Ik wilde enigszins voorbeeldig zijn." Ze heeft ook op internet gekeken, maar niet zo lang. „Ik vind het leuker om te dansen. Ik ga wel."

Tamara: „Ziet beetje eng, dat mensen hun verdiend zo meenen op gewed van Facebook."

Nora: „Als aangeens hebje een website en

Dubbelinterviews

De zicht er die Nora Fischer. Daarin de beste aanwezig als aanwezigheid aanwezigheid aanwezigheid

Tamara: „Ik zou ongelooflijk graag willen weten waarom de wereld zo is zoals ze is. Dat je een aanleiding wordt geworden als je hard zit te wenen."
Nora: „Aandacht voor is een steeds belangrijker thema. Artiste wordt als iets gaaien gezien, als je niet kan meer hebben, als je niet kan hebben hemmaghet wel erg pijnlijk."

Tamara: „Ik heb soms gedacht dat je moet werken om een andere reden dan dat het je gelukkig maakt. Ik heb meegekregen dat we in een bevoorechte positie zitten. Mijn vader zegt het wel eens: 'Jongens, wat hebben we 't goed.'"

Tamara Buruma (28)

Tamara Buruma is in 1992 in Utrecht geboren. Ze is bij twee verschillende gezinnen uitgeweest: een van een Marokkaans-Surinaamse moeder en een van een Ghanese vader. Ze begint als 'au pair' op een internationaal schoolplein met een politieke component, waar gesproken, geschreven en geladen, maar ook gewoeldoos activisme tijdens de Marokkaanse Lente. Ze is in 2010 gestart in Leiden, daarna twee jaar in Maastricht en als oudste naar Nijmegen. Haar vader is de toekomstige schachtelkamer van Buruma, hoogleraar in Nijmegen en nazaat van de Nobel Prize-winnaar Hermann Hesse. Ook moeder is actief.

Nora Fischer (27)

Nora Fischer is in 1987 geboren in London, is Heide-Marian. Haar vader is de kamer van de stichting van Nora. Ze heeft van de Universiteit van Amsterdam, maar de eerste van de stichting van het Concertgebouw van Amsterdam. Haar de eerste van de stichting van het Concertgebouw van Amsterdam. Haar de eerste van de stichting van het Concertgebouw van Amsterdam. Ha

» werk. Maar toen ik in januari een solotour deed en merkte dat ik iets bereikt had, begon het me tegen te staan."

Tamara: „Het middel dreigt dan het doel te worden."

Nora: „Ja, en ik wil niet kwijtraken waarom ik muziek maak."

De gepocheerde zwartpoothoender wordt geserveerd, met ganzenlever.

Nora prikt erin met haar vork: „Heb ik nog nooit gegeten."

Tamara: „Ik ook niet."

Nora: „Nou ben ik het even kwijt waar we het over hadden..."

Gaat Tamara wel eens naar een klassiek concert?

Tamara: „Heel af en toe. Ik heb drie maanden in Boedapest gestudeerd en toen..."

Nora: „O, echt? Wat grappig! Wanneer?"

Tamara: „In 2009."

Nora: „Was Fidesz toen al aan de macht?"

Tamara: „Nee, die werd ongeveer gekozen in de week dat ik wegging... Je had ook nog die partij die echt met die uniformen eh..."

Nora: „Met André Rieu, daar is niks mis mee. Er wordt vaak op neergekeken, maar ik vind dat zo kortzichtig en superelitair. Hij raakt zoveel mensen."

Nora: „Jobbik!"

Tamara: „Ja, die. Die marcheerden de metrostations binnen en daar gingen ze dan staan... Maar goed, in Boedapest ben ik twee of drie keer naar de opera geweest en dat vond ik wel geweldig. En in Amsterdam ga ik wel naar het ballet. Voor mij hoeft het niet te experimenteel of te exotisch te zijn. Ik wil kunnen wegdromen."

Nora: „Precies! Dat is waarom je naar een concert gaat."

Tamara: „Misschien, denk je dan, moet ik hier wel beter en intelligenter over nadenken, maar eh..."

Nora: „Die hele intellectuele muziek is een beetje een insiderwereldje."

Tamara: „Bij CKV2 moesten we eindeloos luisteren naar iets met twaalf tonen..."

Nora: „Twaalftoons, jajaja."

Tamara: „... en daar moesten we van alles uit halen en ik kwam toch niet van idee af, hahaha, dat het pijn deed aan mijn oren."

Nora: „Jajajajaja."

Tamara: „Ik vond het gewoon niet mooi en ik wil graag kunst die mooi is."

Nora: „Of dat het lelijk is, maar dat het toch je gevoel aanspreekt."

Tamara: „Of dat je weet wat erachter zit. Ik was in Cambodja op een architectuurtoer en ik vond die gebouwen helemaal niet zo mooi, maar als je het dan uitgelegd krijgt..."

Wat deed ze in Cambodja?

Tamara: „Werken voor Victor Koppe. Die verdedigt daar de Rode Khmer voor het tribunaal."

Als kind kreeg ze mee dat daders empathie verdienen, en dat rechtvaardigheid niet hetzelfde is als de wet. „Mijn vader zei: stel je voor dat het je broer is, of je oom, die verdacht wordt. Daders hebben familie, vrienden, leraren die zeggen: hij zat vroeger bij mij in de klas. Het kan jou ook overkomen, dat jij daar door een of andere omstandigheid als verdachte zit." Ze knikt nadenkend. „En of je een criminel bent of niet, dat is ook afhankelijk van hoe de samenleving dat ziet."

Euthanasie was vroeger moord. Homoseksualiteit was een misdrijf. Moeders die hun kinderen doden konden honderd jaar geleden op begrip rekenen, maar nu niet meer.

Bij het dessert vraagt Tamara aan Nora wat ze van André Rieu vindt.

Nora: „Niks mee mis. Er wordt vaak op neergekeken, maar ik vind dat zo kortzichtig en superelitair. Hij raakt in één concert meer mensen dan sommige klassieke muzikanten in hun hele leven."

Tamara: „Zou je met een andere aanpak van moeilijke muziek meer mensen kunnen raken?"

Nora: „Dat wordt heel veel gedaan, of geprobeerd, en dan krijg je van die mixconcerten. Een popartiest met een klassiek orkest dat tussendoor intellectuele moderne muziek gaat spelen, en dan zijn er wel jonge mensen in de zaal en dan is de organisatie blij. Maar ik denk dan..."

Tamara: „Geforceerd."

Nora: „Vogel ja. Ik voel dan zo'n opvoedingsachtig wijsvingertje: jullie moeten hiernaar luisteren en dit is echte kunst."

Haar vader vraagt haar wel hoe hij een jonger publiek zou kunnen trekken, of hij nachtconcerten zou moeten geven, wat je nog kunt doen met een cd.

Nora: „Ik ben veel meer bezig met de nieuwe tijd, de nieuwe trends. Ik kies mijn positie, in de muziek, en dat vindt hij ook interessant, want hij is nieuwsgierig naar wat er nu gebeurt. Daarin lijken we opelkaar."

Tamara zegt dat ze altijd een vaderskindje is geweest. „We praten gemakkelijk met elkaar omdat we niet gemakkelijk over onze emoties praten. Mijn moeder is daar veel beter in, je zou denken dat ik dan liever dingen met haar bespreek, maar ik doe het met mijn vader, omdat ik meer in hem herken."

Praat ze met hem ook over haar werk?

Tamara: „Dat kan bijna niet in onze posities, elke zaak kan in potentie bij de Hoge Raad uitkomen, en dan kan het niet zo zijn dat hij allerlei dingen al weet door mij. Ik zeg wel dingen als: dan is die zitting. Of hij zegt: veel succes woensdag, maar inhoudelijk hebben we het er niet over. Tijdens mijn studie al wilde ik hem nooit iets vragen. Hooguit één keer heb ik hem gevraagd: kun je alsjeblieft zeggen waar ik die verwijzing uit dat artikel van jou kan vinden, en daar voelde ik me niet goed bij. Ik had net als jij, Nora, de neiging om op mezelf te willen staan. Ik ben enthousiast over het vak omdat ik hem er altijd over heb horen praten, niet omdat hij mijn vader is."

Tamara: „Of je een crimineel bent, is ook afhankelijk van hoe de samenleving dat ziet. Euthanasie was vroeger moord. Homoseksualiteit een misdrijf."

Al heeft ze niet de illusie dat haar afkomst geen rol speelt. „In een stapel sollicitatiebrieven zal een brief met mijn naam eerder opvallen. De vraag is of het wat uitmaakt. In Nederland hebben we geen systeem waarin je een baan krijgt door je vader."

Nora: „In de muziek wel, hoor, daar is dat heel sterk. In het begin wilde mijn vader samen concerten geven, om mij bekendheid te geven. Dat heb ik geweigerd."

Het is na twaalven als de koffie en de thee worden geserveerd, met friandises en chocola. Tamara en Nora zeggen beiden dat ze betweters zijn.

Tamara: „Ik kan eindeloos doordrammen, zo erg dat ik zelf denk: o, hou op. Voor de rechter lijkt dat handig, maar dat is het niet echt. Die weet het ook wel op een gegeven moment." Ze lacht.

Nora: „Bij repetities ben ik verschrikkelijk, altijd moet alles stiel van mij, bam-bam-bam. Dat gehang, daar kan ik niet tegen. Ik ben een tank, net als mijn vader."

Ze lacht ook.

Gaan ze het nog afleren?

Tamara: „Nee."

Nora: „Nee."